

Λεωχάρης

Περίληψη :

Ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της αττικής γλυπτικής του 4ου αι. π.Χ. και τους περισσότερο γνωστούς γλύπτες του Μουσουλίου της Αλικαρνασσοῦ. Δημιουργός επίσης του κατεξοχήν γλυπτῶν της Κλασικῆς Αρχαιότητος, του Απόλλωνα Belvedere, καθώς και πολλῶν ἄλλων ἔργων κυρίως στην Αθήνα ἀλλά και στη Μικρά Ασία.

Τόπος και Χρόνος Γέννησης

Αρχές 4ου αι. π.Χ. - πιθανῶς Αθήνα

Κύρια Ιδιότητα

Γλύπτης

1. Καταγωγή – Εργογραφία

Ο Λεωχάρης καταγόταν πιθανότατα ἀπὸ την Αθήνα, ἀπ' ὅπου προέρχονται γύρω στις 10 βάσεις ἀγαλμάτων με την υπογραφή του,¹ και ἐργάστηκε περίπου ἀπὸ το 370 ὡς το 320 π.Χ.² Ἀρκετά ἀπὸ τα ἔργα του, που εἶναι γνωστά κυρίως ἀπὸ ἀναφορές στις ἀρχαίες γραπτές πηγές, χρονολογούνται με ἀκρίβεια και προσφέρουν πληθῶρα πληροφοριῶν για τη σταδιοδρομία του.³ Νεανικά ἔργα του Λεωχάρη θεωρούνται ἓνα περίφημο χάλκινο ἀγαλμα Διὸς Βρονταίου στη Μεγαλόπολη, που μεταφέρθηκε ἀργότερα στη Ρώμη ἀπὸ τον [Αύγουστο](#) (30 π.Χ.-14 μ.Χ.)⁴ και ἓνα ἀγαλμα [Απόλλωνα](#) που υποτίθεται ὅτι ἀγόρασε ο Πλάτωνας για λογαριασμό του τύραννου των Συρακουσῶν Διονύσιου Β' το 365/64 π.Χ.⁵ Λίγο πριν ἀπὸ την ἐξορία του το 356/355 π.Χ., ο Αθηναῖος στρατηγὸς Τιμόθεος (411-354 π.Χ.) παρήγγειλε στο Λεωχάρη ἓναν ἀνδριάντα του φιλο-μακεδόνα ρήτορα Ἰσοκράτη για να τον ἀφιερῶσει στην Ἐλευσίνα.⁶

2. Ο Λεωχάρης στην Αλικαρνασσό

Περί το 360-350 π.Χ. ο Λεωχάρης ἀσχολήθηκε με το γλυπτό διάκοσμο της δυτικῆς πλευρᾶς του [Μουσουλίου](#) της Αλικαρνασσοῦ.⁷ Ἐχουν γίνει διάφορες προσπάθειες να του ἀποδοθῶν κάποια ἀπὸ τα σωζόμενα γλυπτά του Μουσουλίου. Πιο ἐλκυστική φαίνεται ἡ πρόταση του Β. Ashmole που ἀποδίδει στο Λεωχάρη τις πλάκες ἀρ. 1013-1015 της ζωφόρου της Ἀμαζονομαχίας και την πλάκα ἀρ. 1037 της [ζωφόρου](#) της ἀρματοδρομίας, ὅλες στο Βρετανικό Μουσείο.⁸ Ἦταν μαζί με το [Βρύαξι](#) ἀπὸ τους νεότερους σε ηλικία γλύπτες που ἐργάστηκαν στο Μουσουλίο, ὅπου πρέπει να ἔφτασε περί το 355 π.Χ. Παρέμεινε ἐκεῖ για 10-15 χρόνια τουλάχιστον και πρέπει να φιλοτέχνησε, βοηθούμενος σίγουρα ἀπὸ ἓνα πολυπληθές ἐπιτελεῖο βοηθῶν και μαθητευόμενων γλυπτῶν, τμήμα της ζωφόρου της Ἀμαζονομαχίας καθώς και ἀντίστοιχο τμήμα της μικρῆς ζωφόρου με την ἀρματοδρομία που περιέτρεχε το [σηκό](#) του ταφικῶν οικοδομήματος. Μετά το θάνατο της [Ἀρτεμισίας](#) το 351 π.Χ., συνέχισε να ἐργάζεται στο Μουσουλίο, ἀλλά για οικονομικούς μάλλον λόγους ἀνέλαβε και ἄλλες παραγγελίες ἔργων. Ἐτσι, λίγο μετά το 350 π.Χ. πρέπει να φιλοτέχνησε το λατρευτικό κολοσσικό [ακρόλιθο](#) ἀγαλμα του [Ἄρη](#), για το ἱερό του στην ἀκρόπολη της Αλικαρνασσοῦ, ἔργο ὅμως που ἀποδίδεται και στον [Τιμόθεο](#).⁹ Ο θεὸς εἰκονιζόταν πιθανότατα γενειοφόρος με τα χαρακτηριστικά και την στρατιωτικῆ ἐνδυμασία ἐνὸς μόλις μεσήλικα αττικῶν ἥρωα του 4ου αι. π.Χ. Ἐνα μαρμάρينو σε μέγεθος λίγο μικρότερο του φυσικῶν κεφάλι περί το 135 μ.Χ. καθώς και ἓνα ἱστορικό ἀνάγλυφο του 1ου αι. μ.Χ. ἀντανεκλῶν ἴσως το χαμένο σήμερα ἔργο του Λεωχάρη.

Σύμφωνα ἐπίσης με το Β. Ashmole, ο Λεωχάρης ἐργάστηκε περί το 340 π.Χ. για το μαρμάρينو ἀγαλμα της ἐνθρονης και θρηνοῦσας [Δήμητρας](#) στο τέμενος της Δήμητρας και Κόρης στην [Κνίδο](#), σήμερα στο Βρετανικό Μουσείο (ἀρ. 1300), ἓνα ἀπὸ τα λίγα σωζόμενα ολόγλυφα ἔργα του 4ου αι. π.Χ.

3. Στην υπηρεσία των Μακεδόνων βασιλέων

Μια ἀπὸ τις υπογραφές του χρονολογείται στο 338/7 π.Χ. και ἀφορᾶ ἀνάθημα στο Ἀσκληπιεῖο της Αθήνας. Προς το τέλος

Λεωχάρης

της καριέρας του και με τη φήμη που είχε αποκτήσει από το Μουσείο της Αλικαρνασσοῦ, ο Λεωχάρης εργάστηκε για τη μακεδονική βασιλική οικογένεια. Μετά τη μάχη στη Χαιρώνεια το 338 π.Χ. ανέλαβε τους χρυσελεφάντινους **ανδριάντες** του Φιλίππου Β', του **Αλέξανδρου** και της οικογένειάς τους στο Φιλιππείο της Ολυμπίας.¹⁰ Το πορτρέτο του Αλέξανδρου αντιγράφει ίσως μια νεανική κεφαλή Αλέξανδρου στην Ακρόπολη της Αθήνας.¹¹

Περί το 330 π.Χ. φιλοτέχνησε μαζί με το γλύπτη Σθένει από την Όλυμπο ένα ιδιωτικό οικογενειακό **σύνταγμα** 6 χάλκινων ανδριάντων στην Ακρόπολη της Αθήνας.¹² Συνεργάστηκε μάλλον με το Λύσιππο στο τελευταίο ίσως έργο του που αφιερώθηκε στους Δελφούς λίγο μετά το 320 π.Χ: ένα χαμένο σήμερα χάλκινο σύμπλεγμα κυνηγιού λεόντων με τον Αλέξανδρο και το στρατηγό του **Κρατερό**.¹³

4. Έργα γνωστά από τις γραπτές πηγές

Οι αρχαίοι συγγραφείς μάς πληροφορούν και για άλλα έργα του Λεωχάρη που δεν είναι δυνατό να χρονολογηθούν με ακρίβεια. Για παράδειγμα ο **Πλίνιος** περιγράφει ένα χάλκινο σύμπλεγμα που εικονίζει την απαγωγή του Γανυμήδη από τον αετό του **Δία**.¹⁴ Το έργο αυτό ίσως ήταν αφιέρωμα σε ένα ιερό της **Τροίας**. Έργα του Λεωχάρη ήταν επίσης ένα άγαλμα Διός Πολιέος στην Ακρόπολη της Αθήνας,¹⁵ ένα σύμπλεγμα Διός και Δήμου στον Πειραιά¹⁶ καθώς και ένα χάλκινο άγαλμα Απόλλωνα με διάδημα.¹⁷

Το πιο διάσημο όμως έργο του Λεωχάρη ήταν ένα χάλκινο άγαλμα Απόλλωνα στον πρόναο του ναού του Απόλλωνα Πατρώου στην Αγορά της Αθήνας.¹⁸ Το γλυπτό αυτό χρονολογείται μάλλον στο διάστημα 338-322 π.Χ. και αποτέλεσε το πρότυπο τόσο για τη μορφή του Απόλλωνα στη ζωφόρο της Γιγαντομαχίας του **Βωμού της Περγάμου**, όσο και για το κατεξοχήν γλυπτό της Κλασικής Αρχαιότητας, το λεγόμενο «Απόλλωνα Belvedere» στο Βατικανό (ρωμαϊκό αντίγραφο), αλλά και για πολύ μεταγενέστερες δημιουργίες, όπως ο **Περσέας** του Antonio Canova στο Βατικανό.¹⁹

Οι ραδινές αναλογίες του σώματος και η διαγώνια κίνηση του Απόλλωνα Belvedere επαναλαμβάνονται και στη λεγόμενη **Άρτεμη** των Βερσαλλιών, η οποία έχει επίσης αποδοθεί στο Λεωχάρη, αν και η απόδοση αυτή έχει αμφισβητηθεί.²⁰ Επίσης φιλοτέχνησε το χάλκινο ανδριάντα του παγκρατιαστή Αυτόλυκου.²¹ Στο Λεωχάρη αποδίδεται τέλος και ο **αγαλματικός τύπος** του Σοφοκλή του Λατερανού.²² Ο Λεωχάρης δημιούργησε κυρίως σε χαλκό ανδρικές μορφές, θεότητες και θνητούς, που διακρίνονται για τη ραδινότητα και την έντονη διαγώνια κίνηση, αλλά και για το συντηρητισμό τους.

1. Για τις βάσεις με την υπογραφή του Λεωχάρη, βλ. Lowy, E., *Inchriften griechischer Bildhauer* (Chicago 1885/1976), αρ. 77-83, 505· Πέππα-Δελμούζου, Ν., «Υπογραφές Καλλιτεχνών», *ΣΤΗΛΗ, Τόμος εις μνήμην Νικολάου Κοντολέοντος* (Αθήνα 1980), σελ. 430-433.

2. Ο Πλίνιος, *ΦΙ* 34.1, τοποθετεί λανθασμένα την ακμή του στην 102η Ολυμπιάδα (372/1-368/67 π.Χ.).

3. Donnay, G., «La chronologie de Léocharès», *REA* 61 (1959), σελ. 300-309. Για τις αρχαίες γραπτές πηγές που αναφέρονται στο Λεωχάρη, βλ. Overbeck, J.A., *Die antiken Schriftquellen zur Geschichte der bildende Künste bei den Griechen* (Leipzig - Hildesheim 1868/1959), αρ. 1301-1315· Stuart-Jones, H. (επιμ.), *Select Passages from Ancient Writers Illustrative of the History of Greek Sculpture*, [νέα βελτιωμένη έκδοση Oikonomides, A. N. (επιμ.)] (Chicago 1895/1966), σελ. 172-175· Jex-Blake, K. - Sellers, E., *The Elder Pliny's Chapters on the History of Art* (Chicago 1896/1976), σελ. 70, 72· Pollitt, J.J., *The Art of Greece, 1400-31 B.C. Sources and Documents* (Cambridge 1995), σελ. 135-136· Gallet de Santerre, H. - Le Bonniec, H. (επιμ.), *Pline l'ancien. Histoire Naturelle. Livre xxxiv* (Paris 1983), σελ. 256-58· Jeppesen, K. - Luttrell, A., *The Mausoleion at Halikarnassos 2. The Written Sources* (Jutland 1986).

4. Πλίν., *ΦΙ* 34.10 και 79. Ο Δίας Βρονταίος του Λεωχάρη εικονίζεται πιθανότατα σε ρωμαϊκά νομίσματα και μικρά χάλκινα αντίγραφα. Βλ. Zanker, P., *The Power of Images in the Age of Augustus* (Ann Arbor 1988), σελ. 109.

5. Πλάτ., *Επιστ.* 13.361A. Οι μελετητές της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας αμφισβητούν την αυθεντικότητα αυτής της επιστολής του Πλάτωνα. Πράγματι μια τέτοιου είδους αγοραπωλησία δε θα ήταν δυνατή πριν από την Ελληνιστική περίοδο.

Λεωχάρης

6. Πλούτ., *Hθ.* 838 D. Το γλυπτό αυτό απηχεί ίσως ένα μέτριας ποιότητας ρωμαϊκό αντίγραφο στη Villa Albani. Βλ. Richter, G.M.A., *The Portraits of the Greeks* (London 1965), σελ. 208-210.
7. Vitruv., *De Arch.* 7· Praef. 12-13· Πλίν., *ΦΙ* 36.30-31.
8. Ashmole, B., "The Demeter of Cnidus", *JHS* 71 (1951), σελ. 13-28. Βλ. και Cook, B.F., "The Mausoleum Frieze: Membra Disiectanda", *BSA* 71 (1976), σελ. 53-54. Άλλοι ερευνητές αποδίδουν στο Λεωχάρη τις πλάκες αρ. 1007-08 ή 1020-21 της ζωφόρου της Αμαζονομαχίας.
9. Vitruv., *De Arch.* 2.8.11· Vermeule, C.C., "From Halicarnassus to Alexandria in the Hellenistic Age. The Ares of Halicarnassus by Leochares", στο Bonacasa, N. - di Vita, A. (επιμ.), *Allessandria e il mondo ellenistico-romano. Studi in onore di Achille Adriani* 3 (Rome 1983-1984), σελ. 783-788.
10. Πανσ. 5.20.9.
11. Bieber, M., *Alexander the Great in Greek and Roman Art* (Chicago 1964), σελ. 24-25· Richter, G.M.A., *The Portraits of the Greeks* (London 1965), σελ. 105-107, 255· Graeve, V. von, "Ein attisches Alexanderbildniss und seine Wirkung", *MDAI* (A) 89 (1974), σελ. 231-239.
12. Davis, J.K., *Athenian Propertied Families* (Oxford 1971), αρ. 643.
13. Πλούτ., *Αλεξ.* 40.4· Πλίν., *ΦΙ* 34.61-65. Το έργο αυτό αντανακλάται ίσως σε ένα ανάγλυφο από τη Μεσσήνη σήμερα στο Παρίσι. Βλ. Moreno, P., *Lisippo* 1 (Bari 1974), σελ. 14-15, 33-37, 86-105.
14. Πλίν., *ΦΙ* 34.79. Βλ. επίσης Tatian, 34.3, Whittaker, M. (επιμ.), στο *Oratio ad Graecos* (Oxford 1982). Το γλυπτό αυτό αντιγράφει ίσως ένα ρωμαϊκό αγαλμάτιο στο Βατικανό. Βλ. Kunzl, E., *Frühhellenistische Gruppen* (Cologne 1968), σελ. 27-31.
15. Πανσ. 1.24.4.
16. Πανσ. 1.1.3.
17. Πλίν., *ΦΙ* 34.79.
18. Πανσ. 1.3.4.
19. Hedrick, C.W., "The Temple and Cult of Apollo Patroos in Athens", *AJA* 88 (1984), σελ. 247-248· Landwehr, C., *Die antiken Gipsabgüsse aus Baiiae* (Berlin 1984), σελ. 104-11, αρ. 64-76.
20. Pfrommer, M., "Leochares? Die hellenistische Schuhe der Artemis Versailles", *MDAI* (I) 34 (1984), σελ. 171-182.
21. Ο Αυτόλυκος δολοφονήθηκε από τους 30 Τυράννους και το άγαλμά του στήθηκε στο Πρυτανείο της Αθήνας.
22. Ο τύπος αυτός θεωρείται ότι αντανακλά ένα από τα αγάλματα των μεγάλων Αθηναίων τραγικών ποιητών που έστησε ο Λυκούργος στο θέατρο του Διονύσου στην Αθήνα (338-322 π.Χ.).

Βιβλιογραφία :

	Hornblower S. , <i>Mausolus</i> , Oxford 1982
	Stewart A. , <i>Greek Sculpture. An Exploration</i> , Yale University Press, New Haven – London 1990
	Κοκκορού-Αλευρά Γ. , <i>Η Τέχνη της Αρχαίας Ελλάδας. Σύντομη Ιστορία (1050-50 π.Χ.)</i> , Αθήνα 1994

Λεωχάρης

	Todisco L. , <i>Scultura greca del iv secolo: Maestri e scuole di statuaria tra classicita ed ellenismo</i> , Milan 1993
	Ridgway B.S. , <i>Fourth Century Styles in Greek Sculpture</i> , Madison 1997
	Boardman J. , <i>Greek Sculpture. The Late Classical Period</i> , London 1995
	Robertson M. , <i>A History of Greek Art 1-2</i> , Cambridge 1975
	Luttrell A., Jeppesen K. , <i>The Maussoleion at Halikarnassos 2. The Written Sources</i> , Jutland 1986
	Picard C. , <i>Manuel d'archéologie Grecque. La Sculpture 4</i> , Paris 1963
	Politt J.J. , <i>The art of ancient Greece: sources and documents</i> , Cambridge 1990
	Richter G.M.A. , <i>The Sculpture and Sculptors of the Greeks</i> , 4, New Haven, London 1970
	Waywell G.B. , <i>The Free-standing Sculptures of the Mausoleum at Halicarnassus in the British Museum</i> , London 1978
	Ashmole B. , "The Demeter of Knidos", <i>JHS</i> , 71, 1951, 13-28
	Borbein A.H. , "Die griechische Statue des 4. Jahrhunderts v. Chr.", <i>JdI</i> , 88, 1973, 43-212
	Charbonneaux J. , "Le Zeus de Léocharès", <i>Mon Piot</i> , 53, 1963, 9-17
	Deubner O.R. , "Der Gott mit dem Bogen", <i>JdI</i> , 94, 1979, 223-244
	Donnay G. , "La chronologie de Léocharès", <i>REA</i> , 61, 1959, 300-309
	Donnay G. , "Un sculpteur grec méconnu, Léocharès", <i>GBA</i> , 53, 1959, 5-20
	Haskell F., Penny N. , <i>Taste and the Antique</i> , New Haven – London 1981
	Graeve V. von , "Ein attisches Alexanderbildniss und seine Wirkung", <i>MDA(A)</i> , 89, 1974, 231-239
	Künzl E. , <i>Frühhellenistische Gruppen</i> , Cologne 1968
	Pfrommer M. , "Leochares? Die hellenistischen Schuhe der Artemis Versailles", <i>MDAI(I)</i> , 34, 1984, 171-182
	Toelle R. , "Zum Apollo des Leochares", <i>JdI</i> , 81, 1966, 141-172
	Λεβέντης Ι. , "Leochares", Turner, J. (επιμ.), <i>The Dictionary of Art</i> 19, 1996, 169-170
	Vermeule C.C. , "From Halicarnassus to Alexandria in the Hellenistic Age. The Ares of Halicarnassus by Leochares", <i>Allessandria e il mondo ellenistico-romano. Studi in onore di Achille Adriani</i> 3, Rome 1983-1984, 783-788.
	Scheibler I. , "Leochares in Halikarnassos. Zur Methode der Meisterforschung", E. Homann-Wedeking (επιμ.), <i>Wandlungen. Studien zur antiken und neueren Kunst, Ernst Homann-Wedeking gewidmet</i> , München 1975, 152-162

Λεωχάρης

Δικτυογραφία :

	Apollo Belvedere, the anatomy of a god
	http://www.mlahanas.de/Greeks/Arts/ApolloBel.htm
	Diane de Versailles
	http://www.insecula.com/oeuvre/O0010640.html

Γλωσσάριο :

	αγαλματικό σύνταγμα, το
	Ανάθημα περισσότερων του ενός αγαλμάτων που δεν ακουμπά το ένα το άλλο. Τα αγάλματα τοποθετούνταν συνήθως σε παράταξη πάνω σε επιμήκη παραλληλόγραμμη ή ημικυκλική βάση.
	αγαλματικός τύπος, ο
	Η στάση και η μορφή με τις οποίες επιλέγει ο γλύπτης να αποδώσει το σώμα ενός αγάλματος.
	ακρόλιθο άγαλμα, το
	Άγαλμα κατασκευασμένο από διάφορα υλικά. Η κεφαλή ήταν λίθινη ή μαρμαρίνη. Το ίδιο ίσχυε σχεδόν πάντα και για τα άκρα. Τα υπόλοιπα μέρη κατασκευάζονταν από άλλα υλικά, συνήθως ξύλο, ελεφαντόδοντο ή χαλκό.
	ανδριάς, ο
	Μεμονωμένο έργο γλυπτικής που παρίστανε αρσενική ή θηλυκή μορφή θεών ή ανθρώπων, συνήθως ολόσωμη. Αργότερα ο όρος χρησιμοποιήθηκε αποκλειστικά για αγάλματα θνητών.
	ζωφόρος, η
	1. (αρχιτεκτονική) Τμήμα του θριγκού πάνω από το επιστύλιο, το οποίο αποτελείται στο μεν δωρικό ρυθμό από εναλλασσόμενα τρίγλυφα και μετόπες, στο δε ιωνικό από ενιαία επιφάνεια που φέρει συνήθως ανάγλυφη διακόσμηση. 2. (ζωγραφική) Διακοσμητική οριζόντια ταινία που περιτρέπει διάφορα μέρη ενός αγείου ή το άνω μέρος των τοίχων ενός δωματίου.
	σηκός, ο (λατ. cella)
	Εσωτερικό περικλειστο τμήμα – πυρήνας – ναού ή άλλου ναόσχημου οικοδομήματος.

Βοηθ. Κατάλογοι

ΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑ

Θεότητες

Ζεϋς Βρονταίος. Χαλκός. Αργότερα στο Καπιτώλιο, στη Ρώμη. (Πλίν., ΦΙ 34.79).

Ζεϋς Πολιεύς στην Ακρόπολη της Αθήνας. (Παυσ. 1.24.4).

Ζεϋς και Δήμος στον Πειραιά. (Παυσ. 1.1.3).

Απόλλων έξω από το ναό του Απόλλωνα Πατρώου στην Αγορά της Αθήνας. (Παυσ. 1.3.4).

Ο αετός του Δία απάγει το Γανυμήδη. Χαλκός. (Πλίν., ΦΙ 34.79).

Πορτρέτα

Αλέξανδρος και η οικογένειά του στο Φιλιππείο στην Ολυμπία. Χρυσελεφάντινο. (Παυσ. 5.17.3-4, 5.20.9).

Αλέξανδρος και Κρατερός κυνηγοί λεόντων στο περσικό βασιλικό πάρκο της Σιδώνας. Δελφοί. Χαλκός (με το Λύσιππο). (*Fouilles de Delphes* 3.4.2 αρ. 137· Πλίν., ΦΙ 34.61-65).

Ο παγκρατιαστής Αυτόλυκος. Χαλκός. Πρυτανείο της Αθήνας. (Πλίν., ΦΙ 34.79).

Λεωχάρης

Ισοκράτης, αφιέρωμα στην Ελευσίνα από το στρατηγό Τιμόθεο, γιο του Κόνωνα. (Πλουτ., *Ηθ.* 838 D).

Λυσίππη, Πανδαίτης, Μύρων, Πασικλής, Τιμοστράτη και Αριστομάχη. Χαλκός. Αφιέρωμα στην Ακρόπολη της Αθήνας από τον Πανδαίτη και Πασικλή από τον Ποταμό (με το Σθέννι).

Ο ιερέας Χαρμίδης. Αργότερα στη Ρώμη.

Απόλλων με διάδημα. Χαλκός. (Πλίν., *ΦΙ* 34.79).

Αβέβαια θέματα

Ανάθημα ενός γιου του Αμφίλοχου στον Ασκληπιό. Ασκληπιείο Αθήνας.

Ανάθημα του Αρχένεου και εννέα άλλων. Αγορά της Αθήνας.

Ανάθημα ενός ιερέα στην Αγορά της Αθήνας.

Ανάθημα του Ιππίσκου γιου του Αισχύλου στην Ακρόπολη της Αθήνας.

Ανάθημα ενός άνδρα από την Οιόνα. Ακρόπολη Αθήνας.

Ανάθημα στην Ακρόπολη της Ακρόπολης.

Ανάθημα του Θρασύλοχου γιου του Κηφισόδοτου, στον Ωρωπό.

Αρχιτεκτονικά γλυπτά

Δυτική πλευρά του Μαυσωλείου της Αλικαρνασσού. (Vitr. *De Arch.* 7· Praef. 12-13· Πλίν., *ΦΙ* 36.30-31).

Αμφισβητούμενα και προβληματικά έργα

Απόλλων, κατά την παράδοση αγοράστηκε από τον Πλάτωνα για το Διονύσιο Β' των Συρακουσών. (Πλάτ., *Επιστ.* 13.361A).

Άρης στην Αλικαρνασσό, ακρόλιθο (αποδίδεται και στον Τιμόθεο). (Vitr., *De Arch.* 2.8.11).

Ο δούλος «Lang», χάλκινο (πιθανότατα έργο του Λυκίσκου).